

## Arrest

nr. 290 768 van 22 juni 2023  
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA  
Rue de la Draisine 2 / 004  
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 15 september 2020 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 april 2022 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 24 mei 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

## **A. Feitenrelaas**

*Jij, S.H., bent een Afghaans burger van Pashtou origine en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. Je bent afkomstig van het dorp Solozai, behorend tot het district Chaparhar gelegen in de provincie Nangahar. Je bent zeventien jaar oud. Jij was een herder, en je zorgde voor veertig à vijftig schapen.*

*Vijf à vijf en een halve maand voor je vertrek uit Afghanistan vervoegde je broer A. het leger. Hiervoor werkte hij als dagarbeider in de bouw. Als soldaat was je broer gestationeerd in Zabul. Na drie maanden kwam A. voor een eerste keer naar huis. Nadien keerde hij terug naar Zabul. De taliban was ondertussen te weten gekomen dat je broer een soldaat was. Twee en een halve week later stuurde de taliban een brief via de mawlawi van de moskee om te laten weten dat je broer moest ophouden met zijn werk. Toen je vader dit hoorde, belde hij je broer op en vertelde hij hem over de bedreigingen vanwege de taliban.*

*Twee à drie weken later werd je vader op het veld door de taliban benaderd. De taliban vertelde je vader over hun eerste waarschuwing via de mawlawi. De talibs zeiden dat ze nu rechtstreeks aan je vader wouden vertellen dat zijn zoon moest stoppen met zijn professionele activiteiten. Hierna contacteerde je vader opnieuw je broer om over de bedreigingen van de taliban te vertellen.*

*Twee weken later was jij op stap met de dieren toen je door de taliban werd benaderd. De talibs waren met zijn vieren. Ze zeiden dat je broer een ongelovige was en dat hij moest ophouden met zijn job. Toen je thuiskwam, vertelde je erover aan je vader. Je vader zei dat hij je broer ging verwittigen.*

*De volgende dag werd je opnieuw benaderd door leden van de taliban op bromfietsen, twee van de vier talibs hadden je de dag voordien ook al gesproken. De talibs zeiden opnieuw iets over je broer en zijn werk, en over het feit dat hij zo snel mogelijk moest stoppen met werken voor de overheid. Ze zeiden dat jij ook beter bij hen naar de madrassa moest komen en bij hen moest komen studeren. Toen je thuiskwam, vertelde je erover aan je vader, en je vertelde ook dat de taliban je wou meenemen. Je vader besprak het opnieuw met je broer.*

*Een of twee dagen later, twee maanden na zijn eerste bezoek, kwam je broer A. voor een tweede keer naar huis tijdens zijn verlof. Je vader vertelde je broer over alle incidenten die jullie met de taliban hadden meegemaakt.*

*Diezelfde nacht vond een aanval van de taliban plaats op jullie huis. Jij werd wakker door het geluid van geweerschoten, die jouw moeder had gelost om hulp te vragen aan de dorpingen nadat de taliban in jullie huis was binnengevallen. Je moeder vertelde dat je vader en je broer A. door de taliban werden meegenomen.*

*Je moeder vergezelde jou en de resterende kinderen naar het huis van je oom langs moederszijde. Jij, je twee jongere broers en je zus bleven daar gedurende de nacht. Je moeder keerde terug naar huis met je broer T.K.. De volgende dag keerden je andere broers en je zus terug naar huis, jij moest bij je oom langs moederszijde blijven. Na twee dagen werd je opgehaald door een persoon, wiens instructies je verder moest volgen om uit Afghanistan te vertrekken.*

*Het lichaam van je vader werd de volgende dag door dorpingen ontdekt. Vijftien à zestien dagen later werd het lichaam van je broer op dezelfde plaats gevonden.*

*Jij verliet Afghanistan ongeveer elf maanden voor aankomst in België, en reisde doorheen Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië en Duitsland, om uiteindelijk op 26 augustus 2020 in België aan te komen. Op 15 september 2020 ging je je aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.*

*Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban. Ter staving van je verklaringen leg je de volgende documenten voor: je taskara (Afghaans identiteitsdocument), de taskara's van je broer A. en van je vader, een foto van je broer A. en een foto van hem met collega's, een kopie van zijn badge van het leger, een brief van de dorpsouderen en een foto van twee graven.*

## **B. Motivering**

*Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

*Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.*

*Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.*

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt. De reden waarom jij niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming is omdat jouw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot jouw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn. Vooreerst, wat betreft het beroep en het profiel van je broer A., de oorsprong van alle problemen in Afghanistan, moet worden opgemerkt dat je verklaringen niet kunnen overtuigen. Je weet enkel te vertellen dat je broer "gewoon een soldaat was die de wacht hield" (CGVS, p.10). Gevraagd waar hij gestationeerd was, antwoord je eerst Helmand, waarna je snel je antwoord verandert naar Zabul (CGVS, p.10), wat niet echt overtuigend overkomt. Je weet ook niet hoe hij zich ingeschreven had bij het leger. Je weet alleen dat hij van thuis uit met zijn taskara vertrokken was om zich aan te melden bij het leger (CGVS, p.10). Naar meer uitleg gevraagd over de activiteiten van je broer, verklaar je het volgende: "Wat hij daar precies deed, dat weet ik niet." (CGVS, p.10). Je argumenteert dat je broer nooit iets verteld zou hebben over zijn werk (CGVS, p.11). Dat je nagenoeg niks weet over de professionele activiteiten van je broer is merkwaardig. Immers kenden jullie maandenlang moeilijkheden met de taliban, en kan worden verwacht dat je dan meer te weten zou willen komen over de plaats waar hij actief was, de functie die hij uitvoerde en dergelijke meer.

Ook wat betreft zijn overlijden leg je vage verklaringen af. Zo verklaar je dat je broer A. gedood zou zijn geweest door de taliban (CGVS, p.7, 9 en 13). Het lichaam van je broer zou zestien dagen na het incident bij jouw thuis gevonden zijn (CGVS, p.13; zie vertaling brief dorpsouderen). Je verklaart dat je hierover pas enkele weken voor je persoonlijk onderhoud op het CGVS op de hoogte van werd gebracht (CGVS, p.13). Dat jouw familie jou uit bezorgdheid niet zou inlichten, kan niet overtuigen. Immers valt dit niet te verzoenen met het feit dat zij jou naar België stuurden om internationale bescherming te vragen omwille van jouw problemen met de taliban, die een gevolg zouden zijn van de activiteiten van je broer. Bovendien verklaar je ongeveer om de twintig dagen wel eens contact te hebben gehad met jouw familie (CGVS, p.13). Het is niet aannemelijk dat je familie enerzijds jouw reis naar Europa regelde zodat je op basis van jouw actuele vrees voor de taliban asiel kan aanvragen maar anderzijds informatie voor jou achterhoudt waardoor je geen zicht hebt op de actuele staat van je asielmotieven. Je onwetendheid over deze verdere gebeurtenissen na jouw vertrek uit Afghanistan tast de geloofwaardigheid van je asielrelaas verder aan. Bovendien dient gewezen te worden op de wel zeer toevallige timing van het beschikbaar maken van deze informatie, namelijk net voor jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Dat jouw familie dan plots zou hebben beslist de dood van jouw broer toch aan jou kenbaar te maken, is zeer opvallend. Jouw verklaringen wat betreft het overlijden van je broer weten dan ook niet te overtuigen.

Verder verklaarde je tijdens je interview in Griekenland dat je de oudste was van je broers en zussen (zie dossier Griekenland dd. 25 oktober 2019). Je liet na om over een oudere broer te vertellen die in het leger zou hebben gezeten (zie dossier Griekenland dd. 25 oktober 2019). Ook toen tijdens je interview gevraagd werd naar het motief voor je vertrek uit Afghanistan, gaf je enkel aan dat je wilt studeren en werken, en dat je je familie wilt ondersteunen (zie dossier Griekenland dd. 25 oktober 2019), en vermeldde je dus nergens dat je problemen kende omwille van je broer A.. Dergelijke verklaringen wijzen er opnieuw op dat je het beroep en het profiel van je broer niet aannemelijk maakt. Bovenstaande vaststellingen doen afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van je asielrelaas.

Verder dient te worden opgemerkt dat je je beweerde problemen met de taliban op geen enkele manier geloofwaardig heeft gemaakt. Meerdere onlogische en zelfs tegenstrijdige verklaringen wijzen op het bedrieglijke karakter van jouw asielrelaas. Vooreerst leg je een brief neer tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, p.15). Hierin staat beschreven wat gebeurd zou zijn voor jouw vertrek uit Afghanistan (zie vertaling brief dorpsouderen; CGVS, p.15). Getuigen, dorpingen en dorpsouderen beschrijven hoe op 01/07/1398 (Westerse kalender 23 september 2019) een inval zou hebben plaatsgevonden in jullie huis. Een dag later zou het lichaam van je vader gevonden zijn, en nog vijftien dagen later zou het lichaam van je broer gevonden zijn (zie vertaling brief dorpsouderen). Dient erop gewezen te worden dat je volgens deze brief op 23 september 2019 nog in Afghanistan zou zijn geweest, aangezien het incident aan je huis op die dag plaatsvond volgens de getuigen en dorpsouderen (zie vertaling brief dorpsouderen). Nochtans werd je binnenkomst in Griekenland al op 27 augustus 2019 geregistreerd (zie dossier Griekenland; Dienst Vreemdelingenzaken dd. 1 maart 2021, vraag 32), en zouden jouw beweerde problemen zich dus al veel eerder hebben voorgedaan. Je verklaart hierbij dat je niet weet wanneer de brief opgesteld werd, maar dat jij deze brief twee of drie maanden geleden ontving (CGVS, p.15). Hiermee bied je geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Een en ander doet

vermoerden dat deze brief enkel en alleen werd opgemaakt om de Belgische asielinstanties te misleiden. Dergelijke vaststellingen ondermijnen het geloof in je asielrelaas verder.

Ook andere aspecten van jouw asielrelaas weten niet te overtuigen. Zo verklaar je dat de taliban aan je vader kwam vragen om je broer A. te laten stoppen met zijn job (CGVS, p.9). De taliban zou jou ook tweemaal benaderd hebben met dezelfde boodschap (CGVS, p.9). Het CGVS kan niet inzien waarom uw broer terugkeerde naar jullie dorp in een periode waarin de taliban, die op het hem gemunt had, daar zeer dominant was. U verklaart dat de taliban meestal de controle had (CGVS, p.12), wat de beweerde handelswijze van jouw broer zeer onwaarschijnlijk maakt. Nog geen twee maanden na zijn eerste bezoek zou jouw broer opnieuw naar huis zijn gekomen (CGVS, p.9). Het is niet aannemelijk dat uw broer in de door u geschetste context zou terugkeren naar jullie dorp waar jij en je vader meermaals bedreigd werden door de taliban wegens de job van A..

Verder geef je aan dat de taliban zei dat je in hun madrassa zou moeten studeren en dat ze je wouden meenemen (CGVS, p.9 en 15). Ook geef je aan dat de taliban vaak keek naar jongens rond de leeftijd van twaalf of dertien jaar, om ze te rekruteren (CGVS, p.15). Dient evenwel opgemerkt te worden dat je ze jou niet meenamen uit je huis toen ze je vader en je broer meenamen (CGVS, p.9). Je verklaart dat dit was omdat zij in een andere kamer lagen te slapen (CGVS, p.9 en 14). Ook verklaar je: "Ik heb geen idee waarom ze mij toen niet meegenomen hebben." (CGVS, p.15). Je verklaart over de taliban in je dorp verder ook nog het volgende: "Ja, ze leken mij te willen meenemen, net zoals ze bij vele andere kinderen in het dorp ook gedaan hebben. Kinderen worden meegenomen, en later is er geen nieuws meer over hen teruggekomen of enig spoor van hen teruggevonden." (CGVS, p.9). Dat de taliban in jouw geval dan niet tot actie overgingen, ondanks de verschillende bedreigingen en de vaststelling dat ze daartoe verschillende keren de kans zouden hebben gehad, is eens te meer niet aannemelijk.

Het is opvallend dat je de taliban enerzijds meedogenloosheid toedicht en dat ze je vader en je broer zouden hebben gedood, maar dat de taliban anderzijds enkel zou vragen of jij hen niet zou vervoegen en geen verdere actie onderneemt. Indien je zo gewild was bij de taliban is het niet aannemelijk dat ze jou gewoon zouden waarschuwen en voor de rest met rust zouden laten. Dient te worden vastgesteld dat aan jouw vrees voor rekrutering door de taliban geen geloof kan worden gehecht.

Wat betreft deze beweerde vrees, dient er bovendien op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie administratief dossier) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten.

Verder is het verdere verloop van de feiten weinig overtuigend. Je lag te slapen toen de taliban je vader en je broer uit huis meegenomen zou hebben, en je zou pas wakker geworden zijn toen je moeder gewerschoten gelost had om hulp te vragen (CGVS, p.14), waardoor je niet veel kan vertellen over dit incident, een argumentatie die bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Dat de taliban blijkbaar in hetzelfde huis je vader en je broer ontvoerd zou hebben, maar dat jij hier door kon slapen, is niet aannemelijk, te meer mag worden verondersteld dat zulke actie gepaard gaan met nogal wat lawaai. Hierdoor wordt andermaal de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen in twijfel getrokken.

Verder dient te worden gewezen op het opmerkelijke feit dat jouw relaas geen vervolg kent zoals blijkt als het CGVS informeert naar de situatie van jouw familie in Afghanistan. Zo kennen jouw familieleden sinds jouw vertrek uit je dorp in Afghanistan geen problemen meer (CGVS, p.16), en verklaar je dat je familie het goed stelt (CGVS, p.3). Daarenboven vermeldde je bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook "Er waren conflicten over gronden met dorpelingen. We hadden een conflict met onze buur." (CGVS, p.15). Gevraagd naar de stand van zaken voor dit conflict, geef je aan dat het conflict was met iemand uit het dorp, geen buur. De malik zou tussengekomen zijn, en het probleem zou hierna opgelost zijn geweest (CGVS, p.16). Je verklaart hierbij: "Nee, er waren geen andere problemen." (CGVS, p.16).

Volledigheidshalve voegt het CGVS ook nog toe dat je geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in de Europese landen waarlangs je reisde naar België (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 1 maart 2021, vraag 32; CGVS, p.5). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en een verzoek indient zodra hij daartoe de kans heeft, zo werden jouw vingerafdrukken ook in Duitsland genomen (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 1 maart 2021, vraag 32; CGVS, p.5). Dat je dan pas in België een verzoek om

internationale bescherming indient doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en jouw ingeroepen vrees voor vervolging.

Het CGVS stelde vast dat jouw vrees ten aanzien van de taliban niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. Je hebt dus niet aangetoond dat je een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het feit dat je een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

Tot slot heb je verklaard dat men je omwille van je verblijf in het westen als ongelovige zal beschouwen (CGVS, p.15). Je geeft aan dat je bij terugkeer naar je land van herkomst onder het bewind van de taliban zou terechtkomen, en "Ik had ze vroeger ook al niet graag." (CGVS, p.15). Je verklaart dat indien je terug zou gaan naar Afghanistan, de taliban "jou meteen zouden bestempelen als iemand die onder de ongelovige Amerikanen of westerlingen geleefd heeft" (CGVS, p.15). Je laat echter na in concreto aan te tonen dat je verwesterd bent. Waar je verwijst naar jouw lang verblijf in het westen moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in jouw hoofde kan worden afgeleid. Je hebt immers niet aangetoond dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

De documenten die je voorlegt, kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jouw taskara toont hoogstens jouw identiteit aan en deze wordt niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara's waarvan je stelt dat deze van je broer A.K. en van je vader zijn, deze taskara's kunnen hoogstens hun identiteit aantonen.

Verder leg je kopieën neer van documenten die het werk van jouw broer moeten staven, meer bepaald foto's van een persoon in uniform met collega's en een kopie van een badge (CGVS, p.6-7). Echter, je kan de omgeving of het tijdstip van de foto's niet identificeren. Gevraagd of je de collega's van je broer op de foto kent, antwoord je 'nee' (CGVS, p.6). Je kan geen enkele naam van een collega opnoemen (CGVS, p.10). Gevraagd waar de foto genomen is, verklaar je enkel "ergens op zijn werkplaats..." (CGVS, p.6). Je weet ook niet wanneer deze foto genomen zou zijn. Je verklaart dat jullie deze thuis hadden liggen en "Ik denk dat hij deze bij de eerste keer dat hij naar huis kwam had meegenomen." (CGVS, p.6). Ook de badge is weinig bewijskrachtig. Immers betreft ook dit louter een kopie. Alleszins volstaan dergelijke stukken niet om de beroepsactiviteiten van uw broer te bewijzen.

Het CGVS merkt ook op dat jij, buiten de drie taskara's van jezelf, je broer en je vader, geen enkel document voorlegt waaruit jouw familieband met de persoon op de foto's zou kunnen blijken. Gevraagd naar een foto met jouw broer, verklaar je dat jullie nooit een foto samen konden maken (CGVS, p.6). Het is opmerkelijk dat er geen foto zou bestaan waarop jullie samen te zien zijn. Wat voorts betreft het document van de ouders van jouw dorp, verwijst het CGVS nog naar wat hierboven al werd opgemerkt, namelijk dat de inhoud van de brief in strijd is met het gegeven dat je al in Griekenland vertoefde op het moment dat de in de brief beschreven problemen zich zouden hebben voorgedaan.

Tot slot leg je een foto van twee graven neer. Wat betreft de foto's van de graven en de foto's van je broer moet worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien tonen deze foto's niet aan wanneer of waar ze genomen werden, en uit niets kan jouw vrees voor vervolging worden afgeleid. Uit niets kan worden afgeleid dat deze persoon jouw broer is, laat staan dat hij door toedoen van de taliban om het leven zou zijn gekomen.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

In verband met de e-mails die het CGVS op 20 april 2021 van jouw advocaat ontving met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat het hier enkel over verduidelijkingen van de verklaringen gaat die geen ander zicht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_06\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19

augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er



actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Chaparhar district. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor



de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

*U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.*

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

*Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.*

*In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

*Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.*

*(...)"*

## **2. Het verzoekschrift**

**2.1.** In een enig middel beroept verzoeker zich op een appreciatiefout, alsook op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing inzake zijn eigenlijke vluchtrelaas en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Tevens wijst verzoeker op zijn bijzondere profiel ingevolge zijn jeugdige leeftijd en zijn verblijf in het Westen. Dienaangaande stelt hij onder meer: *“Verzoeker verblijft in België sinds bijna 3 jaar (sinds hij 15 jaar oud is), en in het Westen (Griekenland enz.) in het algemeen bijna 4 jaar, zo dat hij zal terugkeren naar Afghanistan als afgewezen asielzoeker en zal worden gepercipieerd als verwesterd in zijn land van herkomst.”* en: *“Verzoeker is een jonge man die vanaf zijn zestiende verjaardag in België leeft: concreet betekent dit dat hij hier als tiener kwam en dus beïnvloed werd door de Belgische gewoonten, de Belgische mode en de Belgische jeugd. Vervolgens gedraagt hij zich als een jonge westerling, kleedt hij zich als een jonge westerling, draagt hij jeans, ... Echter weet men dat de taliban zulk gedrag en zulke houding niet tolereren (stuk 5; en stuk 6, pg. 33-34). Verzoeker zal dus vervolgd worden door de taliban in geval van terugkeer.”* Ook wijst verzoeker erop dat hij naar Afghanistan zou dienen terug te keren als een afgewezen verzoeker om internationale bescherming en dat de taliban mensen die voor het voormalige Afghaanse regime werkten en hun familieleden viseren. Verzoeker verwijst naar en citeert uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en landeninformatie.

Vervolgens gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Daarentoent citeert hij uit een arrest van de Raad, dat volgens hem in onderhavig geval van toepassing is. Hij betoogt dat uit de door hem geciteerde landeninformatie blijkt dat de situatie in Afghanistan sedert voornoemd arrest van de Raad niet is gewijzigd. Tevens analyseert verzoeker de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar in het bijzonder. Hij citeert dienaangaande uit rechtspraak van de Raad en de bij zijn verzoekschrift gevoegde landeninformatie. Hij voert aan dat er in zijn hoofde sprake is van persoonlijke omstandigheden die maken dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in zijn land en regio van herkomst: *“hij is afkomstig van een provincie en district waar er willekeurig geweld bestaat (zie infra; niet betwist), hij kan zich niet in een ander district of provincie bevestigen daar hij al zijn interessegebied in Nangarhar heeft (hij is daar opgegroeid, hij heeft daar zijn familie, hij was 15 jaar oud toen hij buiten Afghanistan is gevlucht; niet betwist), hij heeft op vijftienjarige leeftijd Afghanistan verlaten (niet betwist), hij is nu een jonge man die meerdere jaren in het Westen heeft geleefd en hij is verwesterd (betwist maar verzoeker heeft nieuwe elementen naar voren gebracht die een ander licht werpen op de motivering van het CGVS, zie supra), hij zal terugkeren als afgewezen asielzoeker (niet betwist), en zijn broer werkte voor de nationaal leger (betwist maar verzoeker heeft nieuwe elementen naar voren gebracht die een ander licht werpen op de motivering van het CGVS, zie supra).”* Inzake de veiligheidssituatie in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar wijst verzoeker erop dat het aantal incidenten hier hoger ligt dan in andere provincies in Afghanistan en dat de situatie er sedert de machtsovername door de taliban catastrofaal is geworden. Verzoeker citeert dienaangaande uit de bij zijn verzoekschrift gevoegde landeninformatie en besluit als volgt: *“In tegenstelling tot verwerende partij toont verzoekende partij aan dat er een situatie van willekeurig geweld bestaat, in het bijzonder in Nangarhar, Chaparhar, in de zin van artikel 48/4, §2, c) VW en dat verzoeker op deze basis de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.”*

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.3. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift (zie inventaris bij het verzoekschrift):

- “3. EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022;
4. ASYLOS-verslag, COI Repository, 1st September 2021-30, March 2022;
5. Pagina beschikbaar op <https://www.telegraph.co.uk/world-news/2021/08/22/taliban-flog-young-afghans-wearing-jeans/>;
6. EASO-verslag, Afghanistan Contry Focus, January 2022;
7. COI Focus, Afghanistan, Veiligheidssituatie, mei 2022;
8. HRW, “Afghanistan: Economic Roots of the Humanitarian Crisis, dd. 01.03.2022;
9. Human Rights Council, “Situation of human rights in Afghanistan Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights”, dd. 04.03.2022;
10. World Bank Group, Afghanistan Private Sector Rapid Survey, maart 2022;
11. USAID, Afghanistan. Humanitarian assistance, laatste update mei 2022.”

### 3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad ontvangt vanwege verzoeker een aanvullende nota van 29 augustus 2022, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan hij *“een nieuwe kopie van de taskara van zijn broer, in een betere kwaliteit”*, toevoegt.

3.2. De Raad ontvangt vanwege verzoeker een aanvullende nota van 27 maart 2023, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan hij twee getuigenissen betreffende zijn leven in België toevoegt.

3.3. De Raad ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota van 5 mei 2023, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. In deze aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 4 november 2022;
- het rapport *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023;
- het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022;
- de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van Cedoca van 5 mei 2022;
- het rapport *“Afghanistan Country Focus”* van EASO van januari 2022;
- het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022;
- het rapport *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2020;
- het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022.

Bij zijn aanvullende nota voegt verweerder tevens de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van Cedoca van 23 september 2022. In zijn aanvullende nota vermeldt verweerder tevens het rapport *“EASO Afghanistan Security Situation Update”* van EASO van september 2021, waarvan niet in de aanvullende nota, doch wel in de bestreden beslissing een weblink wordt opgenomen.

3.4. Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota een bewijs van inschrijving voor een opleiding als keukenhulp d.d. 16 mei 2023 neer (rechtsplegingsdossier, stuk 19).

### 4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale

bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

## 5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

*e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

## 6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."*

6.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen."*

*Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend."*

*Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst."*

*Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen."*

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker weliswaar dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, doch hij betreft deze kritiek niet op het bestaan van bijzondere procedurele noden in zijn hoofde in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijft voormelde motivering uit de bestreden beslissing onverminderd overeind.

Gelet op voorgaande heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

## 7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht wegens bedreigingen door de taliban naar aanleiding van de tewerkstelling van zijn broer A. voor het (voormalige) Afghaanse leger. Tevens vroegen de taliban dat verzoeker naar hun madrassa zou komen. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

7.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de tewerkstelling van verzoekers broer A. voor het voormalige Afghaanse leger en bijgevolg evenmin aan de problemen die verzoeker omwille hiervan beweert te hebben gekend. Ook maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat de taliban hem gedwongen zouden trachten te rekruteren. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) geen geloof kan worden gehecht aan het beroep en het profiel van verzoekers broer A. als soldaat bij het voormalige Afghaanse leger, gelet op verzoekers gebrekkige kennis hieromtrent. In het licht van de voorgehouden maandenlange problemen die verzoeker en zijn familie naar aanleiding van het werk van zijn broer A. zouden hebben gekend, is dergelijke gebrekkige kennis niet aannemelijk;

(ii) verzoeker onaannemelijke verklaringen aflegt over het overlijden van zijn broer A., zodat hieraan geen geloof kan worden gehecht;

(iii) verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Griekenland verklaarde dat hij zelf de oudste zoon was en er geen melding maakte van een broer die voor het voormalige Afghaanse leger werkte. Verzoeker gaf er enkel aan dat hij wil studeren en werken en zijn familie wil ondersteunen;

(iv) de inhoud van de door verzoeker voorgelegde brief van getuigen, dorpelingen en dorpsouderen (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) inhoudelijk niet overeenstemt met verzoekers aankomst in Griekenland. Uit de vertaling van de brief blijkt immers dat verzoeker op 23 september 2019 nog in Afghanistan zou zijn geweest, terwijl zijn binnenkomst in Griekenland op 27 augustus 2019 werd geregistreerd (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Verzoeker zelf verklaart dat hij niet weet wanneer de brief werd opgesteld. Dit doet vermoeden dat de brief werd opgesteld om de asielinstanties te misleiden;

(v) het niet aannemelijk is dat verzoekers broer A. naar zijn dorp zou terugkeren nadat hij door de taliban zou zijn bedreigd omwille van zijn tewerkstelling, temeer daar verzoeker verklaart dat er in zijn dorp veel taliban aanwezig waren. Dit klemt des te meer daar A. twee maanden na zijn eerste terugkeer naar het dorp opnieuw naar het dorp terugkeerde;

(vi) verzoeker enerzijds verklaart dat de taliban vaak naar jongens van zijn leeftijd keken om hen te rekruteren, terwijl anderzijds blijkt dat verzoeker niet door de taliban werd meegenomen toen ze zijn vader en broer kwamen halen. Verzoeker stelt niet te weten waarom ze hem toen niet meenamen. Het is dan ook niet aannemelijk dat de taliban enerzijds verzoeker met de dood zouden bedreigen en anderzijds niet verdergingen dan verzoeker te waarschuwen en hem verder met rust lieten. Uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt bovendien dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering en dat rekrutering door de taliban doorgaans gebeurt op basis van lokale verankering, *quod non in casu*;

(vii) het geenszins geloofwaardig is dat verzoeker, toen de taliban zijn huis binnenvielen en zijn vader en broer meenamen, pas wakker werd toen zijn moeder geweeschoten loste;

(viii) verzoekers familie geen problemen meer ondervond sedert zijn vertrek uit Afghanistan. Zijn familie zou nog een grondconflict gekend hebben met een buur, dat evenwel door de tussenkomst van de malik werd opgelost;

(ix) verzoeker geen verzoek om internationale bescherming indiende in de Europese landen doorheen dewelke hij reisde, onderweg naar België;

(x) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen doen ombuigen:

*“Jouw taskara toont hoogstens jouw identiteit aan en deze wordt niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara's waarvan je stelt dat deze van je broer A.K. en van je vader zijn, deze taskara's kunnen hoogstens hun identiteit aantonen.*

*Verder leg je kopieën neer van documenten die het werk van jouw broer moeten staven, meer bepaald foto's van een persoon in uniform met collega's en een kopie van een badge (CGVS, p.6-7). Echter, je kan de omgeving of het tijdstip van de foto's niet identificeren. Gevraagd of je de collega's van je broer op de foto kent, antwoord je 'nee' (CGVS, p.6). Je kan geen enkele naam van een collega opnoemen (CGVS, p.10). Gevraagd waar de foto genomen is, verklaar je enkel “ergens op zijn werkplaats...” (CGVS, p.6). Je weet ook niet wanneer deze foto genomen zou zijn. Je verklaart dat jullie deze thuis hadden liggen en “Ik denk dat hij deze bij de eerste keer dat hij naar huis kwam had meegenomen.” (CGVS, p.6). Ook de badge is weinig bewijskrachtig. Immers betreft ook dit louter een kopie. Alleszins volstaan dergelijke stukken niet om de beroepsactiviteiten van uw broer te bewijzen.*

*Het CGVS merkt ook op dat jij, buiten de drie taskara's van jezelf, je broer en je vader, geen enkel document voorlegt waaruit jouw familieband met de persoon op de foto's zou kunnen blijken. Gevraagd naar een foto met jouw broer, verklaar je dat jullie nooit een foto samen konden maken (CGVS, p.6). Het is opmerkelijk dat er geen foto zou bestaan waarop jullie samen te zien zijn. Wat voorts betreft het document van de ouderen van jouw dorp, verwijst het CGVS nog naar wat hierboven al werd opgemerkt, namelijk dat de inhoud van de brief in strijd is met het gegeven dat je al in Griekenland vertoefde op het moment dat de in de brief beschreven problemen zich zouden hebben voorgedaan.*

*Tot slot leg je een foto van twee graven neer. Wat betreft de foto's van de graven en de foto's van je broer moet worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien tonen deze foto's niet aan wanneer of waar ze genomen werden, en uit niets kan jouw vrees voor vervolging*



*worden afgeleid. Uit niets kan worden afgeleid dat deze persoon jouw broer is, laat staan dat hij door toedoen van de taliban om het leven zou zijn gekomen.*

*Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nageemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.*

*In verband met de e-mails die het CGVS op 20 april 2021 van jouw advocaat ontving met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat het hier enkel over verduidelijkingen van de verklaringen gaat die geen ander zicht werpen op bovenstaande vaststellingen."*

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoeker aanvoert dat de door hem voorgelegde documenten door de commissaris-generaal onvoldoende en/of op onvolledige wijze werden onderzocht, dient erop gewezen dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de bewijswaarde van Afgaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie, waardoor dergelijke documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, slechts relatief is. Verzoeker verklaart in zijn eerste aanvullende nota dat zijn familie heeft moeten betalen om de bij deze aanvullende nota gevoegde kopie van de taskara van zijn broer te bekomen. In het licht van voormelde informatie inzake corruptie en documentfraude in Afghanistan doet de verklaring, dat verzoekers familie voor dit document heeft betaald, de bewijswaarde ervan geheel teniet. Dit klemt des te meer daar verzoeker enkel kopieën voorlegt, die door de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk eveneens slechts een geringe bewijswaarde hebben. De Raad stelt bovendien vast dat de kopie die verzoeker aanvankelijk voorlegde van de taskara van zijn broer A. (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet dezelfde taskara betreft als die waarvan hij een kopie bij zijn eerste aanvullende nota voegt. Het identificatienummer op beide versies van de taskara is immers verschillend van grootte en locatie op de taskara. Uit verzoekers eerste aanvullende nota blijkt nochtans dat het om een beter leesbare kopie van dezelfde taskara zou gaan: *"Verzoeker legt een nieuwe kopie van de taskara van zijn broer, in een betere kwaliteit neer (stuk 1). De door verzoeker ingediende versie is een meer leesbaarder dan de oude."* Het geheel van deze vaststellingen ondermijnt de bewijswaarde van deze documenten en vormt ook een negatieve indicatie voor de bewijswaarde van de overige door verzoeker voorlegde en bijgebrachte documenten. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift poneert dat het voorleggen van de taskara's van hem, zijn broer A. en zijn vader de verwantschapsband afdoende aantoonde tussen hemzelf en de persoon die op de voorgelegde badge wordt vermeld. Te dezen wijst de Raad erop dat de achtergrond van de voor- en achterkant van de foto's van deze badge verschillend is, zodat het geenszins vaststaat dat het foto's van de voor- en achterkant van dezelfde badge betreffen. Betreffende de voorgelegde foto's in het algemeen dient er bovendien op gewezen dat dergelijke privéfoto's wegens de mogelijke inscenering van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden slechts een geringe bewijswaarde hebben. In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal er bovendien terecht op dat verzoeker geen bijkomende informatie kon verschaffen over de foto van zijn broer op zijn werk en dat hij geen foto's neerlegt waarop hij samen met zijn broer staat afgebeeld.

Gezien het voorgaande, volstaan de door verzoeker voorgelegde documenten op zich niet om de beweerdte tewerkstelling van zijn broer A. bij het voormalige Afgaanse leger geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat dit relevante element van zijn vluchtrelaas, in het licht van

de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kan worden geacht. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal evenwel terecht dat verzoeker hier in gebreke blijft, gelet op zijn gebrekkige kennis over de beweerde tewerkstelling van zijn broer A.: *“Je weet enkel te vertellen dat je broer “gewoon een soldaat was die de wacht hield” (CGVS, p.10). Gevraagd waar hij gestationeerd was, antwoord je eerst Helmand, waarna je snel je antwoord verandert naar Zabul (CGVS, p.10), wat niet echt overtuigend overkomt. Je weet ook niet hoe hij zich ingeschreven had bij het leger. Je weet alleen dat hij van thuis uit met zijn taskara vertrokken was om zich aan te melden bij het leger (CGVS, p.10). Naar meer uitleg gevraagd over de activiteiten van je broer, verklaar je het volgende: “Wat hij daar precies deed, dat weet ik niet.” (CGVS, p.10). Je argumenteert dat je broer nooit iets verteld zou hebben over zijn werk (CGVS, p.11). Dat je nagenoeg niks weet over de professionele activiteiten van je broer is merkwaardig. Immers kenden jullie maandenlang moeilijkheden met de taliban, en kan worden verwacht dat je dan meer te weten zou willen komen over de plaats waar hij actief was, de functie die hij uitvoerde en dergelijke meer.”* Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift betoogt dat hij maar veertien jaar oud was, dat hij herder was en dat hij slechts de informatie kan geven die zijn ouders en zijn broer hem meedeelden, dient erop gewezen dat, indien verzoeker daadwerkelijk meent heden internationale bescherming te behoeven naar aanleiding van problemen met de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn broer voor het voormalige Afghaanse leger, redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over deze tewerkstelling, *quod non*. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift (p. 6) en in zijn eerste aanvullende nota dat hij contact opnam met zijn moeder om een nieuwe kopie van de taskara van zijn broer te bekomen, zodat niet kan worden ingezien dat verzoeker zich niet beter over de werkzaamheden van zijn broer zou hebben kunnen informeren. Dit klemmt des te meer waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat hij zijn familie al over zijn broer had bevraagd toen de bedreigingen waren begonnen, maar dat zijn ouders hem toen niets wilden vertellen. Hieruit blijkt eens te meer dat verzoeker wel degelijk bijkomende informatie zou hebben kunnen vergaren over het werk van zijn broer, desnoods vanuit België in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker kan bovendien niet als dermate jong worden beschouwd dat zulks voor hem niet mogelijk zou zijn. Dat verzoeker in Afghanistan herder was, doet hieraan evenmin afbreuk.

Overigens wordt er in de bestreden beslissing tevens terecht op gewezen dat verzoeker ten aanzien van de Griekse autoriteiten verklaarde dat hij zelf de oudste was, dat hij er geen melding maakte van een broer die voor het voormalige Afghaanse leger werkte en dat hij er enkel aanhaalde dat hij wil werken en studeren om zijn familie te ondersteunen. Dat bepaalde van verzoekers in Griekenland afgelegde verklaringen in de bestreden beslissing niet in twijfel worden getrokken en/of dat hij verklaarde dat hij in Griekenland over alles heeft gelogen, zoals hij in zijn verzoekschrift benadrukt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij er zijn broer en/of de beweerde problemen met de taliban niet vermeldde. Dat verzoeker niet in Griekenland wenste te blijven en daarom zijn beweerde problemen met de taliban niet vermeldde, doet eens te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Immers, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming in Griekenland niet serieus zou hebben genomen en er niet wilde blijven, is dan ook geenszins ernstig.

Tevens wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers verklaringen over het beweerde overlijden van zijn broer A. niet aannemelijk zijn: *“Ook wat betreft zijn overlijden leg je vage verklaringen af. Zo verklaar je dat je broer A. gedood zou zijn geweest door de taliban (CGVS, p.7, 9 en 13). Het lichaam van je broer zou zestien dagen na het incident bij jouw thuis gevonden zijn (CGVS, p.13; zie vertaling brief dorpsouderen). Je verklaart dat je hierover pas enkele weken voor je persoonlijk onderhoud op het CGVS op de hoogte van werd gebracht (CGVS, p.13). Dat jouw familie jou uit bezorgdheid niet zou inlichten, kan niet overtuigen. Immers valt dit niet te verzoenen met het feit dat zij jou naar België stuurden om internationale bescherming te vragen omwille van jouw problemen met de taliban, die een gevolg zouden zijn van de activiteiten van je broer. Bovendien verklaar je ongeveer om de twintig dagen wel eens contact te hebben gehad met jouw familie (CGVS, p.13). Het is niet aannemelijk dat je familie enerzijds jouw reis naar Europa regelde zodat je op basis van jouw actuele vrees voor de taliban asiel kan aanvragen maar anderzijds informatie voor jou achterhoudt waardoor je geen zicht hebt op de actuele staat van je asielmotieven. Je onwetendheid over deze verdere gebeurtenissen na jouw vertrek uit Afghanistan tast de geloofwaardigheid van je asielrelaas verder aan. Bovendien dient gewezen te worden op de wel zeer toevallige timing van het beschikbaar maken van deze informatie, namelijk net voor jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Dat jouw familie dan plots zou hebben beslist de dood van jouw broer toch aan jou kenbaar te maken, is zeer opvallend. Jouw*

*verklaringen wat betreft het overlijden van je broer weten dan ook niet te overtuigen.*" In zijn verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen dat zijn ouders hem pas in België op de hoogte brachten van het overlijden van zijn broer en het opwerpen van de blote *post factum*-bewering dat zij dit deden om verzoeker te beschermen en verder trauma te voorkomen. Dergelijk verweer is geenszins ernstig.

Het geheel van voorgaande vaststellingen doet besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde tewerkstelling van verzoekers broer A. voor het voormalige Afghaanse leger en dat geen bewijswaarde kan worden toegekend aan de documenten die verzoeker ter staving hiervan voorlegt. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker en zijn familie met de taliban zouden hebben gekend naar aanleiding van deze beweerde tewerkstelling van zijn broer.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de door hem voorgelegde brief (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) een fout bevat, komt hij niet verder dan het *post factum* opwerpen van dergelijk verweer. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming terdege op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij zelf ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt. Er kan dan ook worden verwacht dat verzoeker reeds tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen melding zou maken van een eventuele fout in de brief die hij voorlegt, *quod non*. Dat verzoeker nooit naar school ging en geen besef zou hebben van tijd, doet hieraan geen afbreuk. Uit niets blijkt dat verzoeker omwille hiervan niet in staat zou zijn geweest om zich over de inhoud van zijn documenten op de hoogte te laten stellen en/of om eventuele onjuistheden in deze documenten te detecteren.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift beweert dat zijn broer een tweede keer naar het dorp terugkeerde omdat zijn moeder op dat moment erg ziek was en hem had gesmeekt om terug te keren. Nochtans blijkt uit verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die hij zelf in zijn verzoekschrift citeert, dat hij eerder verklaarde dat zijn moeder aan zijn broer vroeg om naar huis te komen omdat het te gevaarlijk was. Dat verzoeker *post factum* in zijn verzoekschrift stelt dat zijn moeder op dat moment ziek was, en aldus zijn relaas tracht aan te dikken, doet bijkomend afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Inzake de door verzoeker aangehaalde rekruteringspoging van de taliban ten aanzien van hem, dient er vooreerst op gewezen dat uit de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de taliban zelden gebruikmaken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door verzoeker beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Verzoeker slaagt er bovendien niet in *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat de taliban jonge jongens viseren en hiertoe citeert uit en verwijst naar een aantal rapporten, doet hij aan het voorgaande geen afbreuk. Er wordt immers niet betwist dat jonge jongens geliefde rekruten zijn voor de taliban, doch blijkt dat gedwongen, individuele rekrutering slechts uitzonderlijk voorkomt daar doorgaans een beroep wordt gedaan op lokale verankering. Verzoekers opmerking, dat de door verweerder gehanteerde landeninformatie dienaangaande (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) gedateerd is, temeer sedert de machtsovername door de taliban, dient erop gewezen dat verzoekers vluchtrelaas zich afspeelt voorafgaand aan de machtsovername door de taliban in Afghanistan. Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3 en 4) blijkt overigens niet dat gedwongen, individuele rekrutering door de taliban wel degelijk de gangbare praktijk zou zijn. Verzoeker brengt dan ook geen elementen bij die de juistheid en/of de relevantie van de door verweerder gehanteerde informatie in een ander daglicht zouden plaatsen. Te dezen wijst de Raad er nog op dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat verzoeker voor de taliban een gegeerde rekrut zou zijn. Hij was immers een ongeschoolde herder, wiens broer en vader eerder door de taliban zouden zijn gedood. De taliban kunnen dan ook bezwaarlijk op verzoekers loyaliteit rekenen. In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal er bovendien terecht op dat de taliban reeds de kans hadden om verzoeker mee te nemen toen zij naar zijn huis kwamen, doch dit niet deden en enkel zijn broer en vader meenamen, hetgeen een bijkomende indicatie vormt dat verzoeker voor de taliban geenszins een gegeerde rekrut vormt.

Verder stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat zijn huis een zeer groot erf is, omgeven door muren, waarbij het huis in de rechterbovenhoek staat en de stal voor de dieren in de linkerbenedenhoek. Hij betoogt dat hij in de stal sliep en hierdoor pas wakker werd toen zijn moeder geweerschoten loste toen de taliban zijn huis binnenvielen. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde verzoeker evenwel het volgende met betrekking tot zijn huis: *“Eerst was de kamer van de mijn ouders, dan de stal, dan de kamer van mijn broer en dan de kamer waar ik lag te slapen.”* (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Hieruit blijkt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud een geheel andere versie weergaf van de *lay-out* van zijn huis en van de plaats waar hij sliep toen de taliban zijn huis binnenvielen. Dat verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Waar verzoeker nog stelt dat het wel degelijk aannemelijk is dat zijn familie sedert zijn vertrek geen problemen meer heeft gekend *“omdat alle ‘opposanten’ (broer van verzoeker, vader van verzoeker en verzoeker zelfs) werden uitgeschakeld”* en *“de rest van het gezin (dat bestaat uit verzoekers moeder, zijn 13-jarige zuster, zijn 17-jarige gehandicapte broer en zijn twee jongere broers van 8 en 10 jaar) geen bedreiging voor hen”* vormen, dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat een meedogenloze, gewapende groepering als de taliban, die reeds verzoekers vader en broer zouden hebben gedood, verzoekers familie niet zouden sparen louter omdat verzoeker, zijn broer en zijn vader geen bedreiging voor hen zouden vormen. Verzoeker heeft door zijn vlucht uit Afghanistan immers niet voldaan aan de eis van de taliban om zich bij hen aan te sluiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de taliban, sedert zij de macht in Afghanistan hebben overgenomen, ook familieleden van medewerkers van het voormalige Afgaanse leger kunnen viseren, hetgeen een bijkomende indicatie vormt dat het loutere vertrek van verzoeker uit Afghanistan op zich de taliban er niet van zou kunnen weerhouden om verzoekers in Afghanistan achtergebleven familie te viseren. Dat verzoekers familie sedert zijn vertrek uit Afghanistan geen problemen meer heeft gekend, ook niet na de machtsvername door de taliban, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas. Waar verzoeker nog betoogt dat zijn moeder hem misschien niet op de hoogte houdt van eventuele problemen die de familie ondervindt, kan hij niet overtuigen. In het licht van zijn verzoek om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich over de verdere evolutie in zijn land van herkomst terdege tracht te informeren. Aangezien hij stelt met zijn moeder nog contact te hebben opgenomen om de bij zijn eerste aanvullende nota gevoegde kopie van de taskara van zijn broer te bekomen, kan hij geenszins worden bijgetreden waar hij stelt dat hij niet veel contact heeft met zijn familie en hierdoor niet veel informatie kan verschaffen.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-11) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.3. Verder wijst verzoeker op zijn verblijf in Europa en voert hij aan dat hij omwille hiervan problemen zal ondervinden ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

7.3.1. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten in het licht van de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes. De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht.

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022

rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname.

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen. Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) werd wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals ‘TikTok’ of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen. Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan. Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen (zie ook EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275, over de mogelijkheid “to play the game”). Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA bijtreden.

7.3.2. *In casu* voert verzoeker aan dat hij intussen drie jaar in België verblijft (sedert hij vijftien jaar oud is) en reeds vier jaar in het Westen. Hij betoogt dat: “concreet betekent dit dat hij als tiener kwam en dus beïnvloed werd door de Belgische gewoonten, de Belgische mode en de Belgische jeugd. Vervolgens gedraagt hij zich als een jonge westerling, kleedt hij zich als een jonge westerling, draagt hij jeans, ...”. Ter staving van zijn leven in België voegt hij bij zijn tweede aanvullende nota twee getuigenissen en bij zijn derde aanvullende nota een bewijs dat hij zich voor een opleiding als keukenhulp heeft ingeschreven.

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een jongeman die op 27 augustus 2005 werd geboren en wiens vormende jaren zich deels in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in september 2019. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker 14 jaar oud. Hoewel verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht, waaronder sedert september 2020 in België en hij tijdens deze periode kan worden geacht gemakkelijk beïnvloedbaar te zijn en hierbij onbewust bepaalde Westerse waarden en normen kan internaliseren, komt het aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van ruim twee jaar in België maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar

de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Waar hij wijst op zijn integratie in België, zijn klederdracht, zijn omgang met Belgen, waaronder vrouwen en meisjes, zijn werk en zijn schoolloopbaan, zoals die onder meer blijken uit de twee getuigenissen en het bewijs dat hij zich voor een opleiding als keukenhulp inschreef, brengt hij geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Waar hij in zijn verzoekschrift wijst op het werk van zijn broer voor het voormalige Afgaanse leger, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Voorts laat verzoeker na concreet te duiden op welke wijze uit het feit dat hij als afgewezen verzoeker om internationale bescherming zou dienen terug te keren naar Afghanistan in zijn hoofde zou getuigen van voormelde persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Hij komt dienaangaande immers niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie (verzoekschrift, stuk 4), die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke, individuele situatie. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker wijst op het risico dat hij als verwesterde Afgaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

7.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden

gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

## 8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

### 8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*

*§ 2 Ernstige schade bestaat uit:*

*a) doodstraf of executie; of,*

*b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

*c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren,



vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden, zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor

internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

8.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen, gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige

*Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en *'unexploded ordnance'*, wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1164 gecodeerd werden als *"gevechten"*, 994 als *"geweld tegen burgers"*, en 477 als *"explosies/geweld op afstand"* (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2194472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. *In casu* ontwaart de Raad in het rechtsplegingsdossier geen dergelijke persoonlijke omstandigheden die in hoofde van verzoeker het reëel risico zouden verhogen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid ingeval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Verzoeker voert aan dat: *"hij is afkomstig van een provincie en district waar er willekeurig geweld bestaat (zie infra; niet betwist), hij kan zich niet in een ander district of provincie bevestigen daar hij al zijn interessegebied in Nangarhar heeft (hij is daar opgegroeid, hij heeft daar zijn familie, hij was 15 jaar oud toen hij buiten Afghanistan is gevlucht; niet betwist), hij heeft op vijftienjarige leeftijd Afghanistan verlaten (niet betwist), hij is nu een jonge man die meerdere jaren in het Westen heeft geleefd en is verwesterd (betwist maar verzoeker heeft nieuwe elementen naar voren gebracht die een ander licht werpen op de motivering van het CGVS, zie supra), hij zal terugkeren als afgewezen asielzoeker (niet betwist), en zijn broer werkte voor de nationaal leger (betwist maar verzoeker heeft nieuwe elementen naar voren gebracht die een ander licht werpen op de motivering van het CGVS, zie supra)".* Uit de voorgaande analyse blijkt dat het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar niet een dermate hoog niveau bereikt dat iedere

burger die terugkeert naar het betrokken gebied een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De andere elementen die verzoeker aanhaalt hebben betrekking op zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, die evenwel niet in aanmerking komen als persoonlijke omstandigheden die het risico zouden kunnen verhogen dat verzoeker ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER